

VAD VI KALLAR ETT SAMHÄLLE WHAT WE CALL A SOCIETY

Jag har sparat en flygbild från 40-talet från den trakt där min pappa växte upp. Farfar hade fått arbete som byggnadsingenjör i den lilla orten Timrå i Norra Sverige. På bilden ser man de nyligen byggda hyreshusen som stora klossar i jämna rader på det som nyss var bondland. Bredvid dessa ligger skolan. På tomten intill ligger det fortfarande en bondgård, byggd i traditionell stil med storstuga, bagarstuga och stallar. Mitt emot ligger det enda moderna enfamiljshuset. Det är farfar och farmors hus, mitt i byn som så småningom växer till ett helt samhälle med Ica och Domus, systembolag och simhall. Pappersfabriken, som var det allt kretsade kring, ligger utanför bilden. Det var precis efter det andra världskriget, den svenska ekonomin hade uppenbara fördelar. Farmor var en av alla hemmafruar den nya ekonomin möjliggjorde. För henne var det en drastisk resa, från faderlös arbetarunge under knappa strejk- och krigstider till tjänstemanfru och eviga kaffebjudningar. Farfar reste från bondesamhällets storfamilj rakt in i den moderna statens hierarki. Här skapade han en ny identitet genom hermodskurser, idrottsföreningar, och en estetik långt från barndomens folklore och de egna historierna.

Jag har alltid sett dem som klassresenärer, men när jag tittar på dem från ett större avstånd så följde de nog bara strömmarna, främst de ekonomiska, och gjorde det bästa av situationen. Nu är de döda sedan länge och gemenskapen de var med att bygga är sig inte lik. Fabriken finns kvar, men ger inte mer än en handfull jobb. De unga flyttar vidare.

Det är snabbheten i samhällsbygget i orter som Rinkeby-Kista som fascinerar och skrämmer. En social ingenjörskonst i hyperfart som bygger upp och river ner utan att ta hänsyn till mer långsamma meningsskapande processer som kanske behövs för att individerna ska kunna ta plats, skapa sociala band och utveckla gemensam historia. Hur kan demokratiska processer utvecklas och stötts på en plats som är så ny och stadd i sådan snabb om-

I have in my possession an aerial photo from the 1940s showing the neighbourhood where my father grew up. My grandfather was employed as a building engineer in the little town of Timrå in the north of Sweden. The newly constructed apartment buildings appear like giant building blocks in straight lines, covering what had hitherto been farmland. Alongside the apartment buildings there is the school. On the site next to it there are still farm buildings in a traditional style with a dwelling house, bakery and stables. Opposite is the only modern detached house. That is my grandfather and grandmother's house, built in the middle of a village which ultimately grew into a small town with its own department stores, state liquor store and public swimming pool. The paper factory, which was the motor for this development, lies beyond the limits of the photograph. The photo was taken just after World War II when the Swedish economy benefitted from major trading advantages. My grandmother was one of the numerous stay-at-home wives whom the new economy made possible. Her life described a striking journey from a fatherless, working-class infant during times of hardship with strikes and wars to a life full of coffee parties as the wife of a man with a managerial position. My grandfather travelled directly from the old farming society, with its large families embracing several generations, to the hierarchy of the modern state. He created a new identity for himself thanks to postal educational courses, the local sports club and an aesthetic far removed from the folklore of his childhood and people's own history.

I have always regarded my grandparents as pioneers in a class progress, but when I look back at them from a wider perspective I can see that they were merely following the trends of the day, principally the changes in the economy, and were making the best they could out of their new situation. They are now long deceased and the sense of community, the commons, that they helped to construct, has now changed. The factory remains, but only provides employment for a handful of people. The young people move elsewhere.

It is the rapidity of social development in suburbs like Rinkeby-Kista that is both fascinating and frightening. Hyper-rapid social engineering that builds and demolishes without any consideration of the slow processes that create meaning and that perhaps are necessary if individuals are to flourish, to create social ties and to develop a common history. How can democratic processes be developed and supported in a place that is so new and that is constantly changing? Democracy embraces conflicts and democracy takes time. It is difficult to compensate for the lack of time merely by faster modes of communication.

In political theory, democracy is a much-discussed concept in development. In many cases democracy is a problem to be

vandling? Demokrati innebär konflikter. Demokrati tar tid. Det är svårt att kompensera brist på tid med snabba kommunikationer.

I den politiska teorin är demokrati ett omdiskuterat koncept i utveckling. I många fall är demokratin ett problem som ska lösas. Problemet är medborgare som inte har tid, som inte bryr sig om helheten, som fördröjer byggprocesser genom eviga överklaganden. Då gäller det för tjänstemännen att inte ha fuskat med ”demokratin” Det handlar om att ha uppfört idén om delaktighet och medbestämmande formmässigt. Gärna genom att ta in demokratikonsulter och externa experter som gör oberoende bedömningar av fakta i målet. Demokrati är något självklart gott som inte behöver diskuteras. Den ska bara uppgraderas lite, finjusteras för att passa en värld där människor hanterar sina konsumtionsval med snabba internetjänster och mobila applikationer.

Det som betonas är yttrandefrihet och möjligheten att rösta i fria val. Men det är inte tillräckligt. Lika viktigt som att alla röster finns representerade är att olika perspektiv finns representerade i det offentliga rummet. I nyheterna, på torgen och på bloggar online. I ett radikalt demokratisk perspektiv är inte heller detta nog, om människor inte har de ekonomiska och kulturella möjligheterna att delta i samtalet, eller inte erkänns som samtalspart, finns i detta perspektiv inte demokratisk rättvisa.

De flesta demokratiska teorier tar också nationalstaten för given. Platsen för demokratin har en klar gräns. Detta innebär att man sällan frågar sig vem som ska representeras av politikerna,

Försök förstå med din kropp och berätta hur det känns. Try to understand with your body and tell how it feels.

och hur denna medborgare ska bestämmas. Vad är egentligen en plats, och vilka är medborgarna på denna plats? I en värld där alla hänger samman är det inte självklart att ett enstaka lands vuxna befolkning har rätt att bestämma över sitt geografiska territorium. Miljöförstöring och globalt kapital respekterar inte territoriella gränser. Plats kan lika gärna handla om ett gemensamt intresse eller problem, och medborgarna som bebor denna plats blir då de som delar intresset eller problemet just nu och i framtiden.

I forskningsprojektet konstutställningen är en del av vill vi ta fasta på detta globalt utvidgade demokratibegrepp. Konsten är här en metod som genom konfrontation skapar en direkt reaktion. Genom att bara säga att något är ”konst” skapas ett särskilt rum som säger, titta här, det är viktigt: Titta riktigt noga fast det kanske känns dumt. Försök förstå med din kropp och berätta hur det känns. Genom att bjuda in en heterogen grupp konstnärer belyser vi platsen från olika håll och på olika sätt, för att krångla till det och skapa en mer sammansatt och konfliktfylld bild.

Utställningen har utvecklats ur ett samtal mellan mig och konstnärerna **Thomas Liljenberg** och **Johanna Gustavsson Fürst** som verkat i Rinkeby-Kista under flera år. Ett samtal om konst, makt och demokrati. Som doktorand vid Stockholms universitet var jag direkt inblandad i forskningen om e-demokrati och föreslog en konstutställning som en del i ett större arbete för att förstå och utveckla informationsstrukturer på en plats. Pro-

solved. The problem is seen as being the fact that residents don't have time, that they are not concerned with the totality, and that they retard the building processes by constant appeals against planning permissions. This makes it essential that the local officials have not cheated on "democracy" but have given due regard to the notions of participation and co-determination. Not least by bringing in consultants and external experts to make an independent judgement of all the aspects of the case. Democracy is something so self-evidently good that it does not need to be discussed. It merely needs a little upgrading, some small adjustments to suit a world in which people deal with their consumer choices using rapid internet services and mobile applications.

What is emphasized is freedom of speech and the right to vote in free elections. But this is not sufficient. Just as important as everyone's voice being represented in parliament is that different perspectives are represented in public debate: In the news, in public places and in online blogs. In a radical democratic perspective, this is not enough either. If people lack the economic and cultural opportunities to take part in public discussion, or are not even recognized as parties to this discussion there is, simply, a lack of democratic justice.

Most theories of democracy also take the nation state for granted. The place of democracy has clear limits. This means that we seldom ask ourselves who is to be represented by the politicians and how these citizens are to be determined. What is a place and who are the citizens in this place? In a world in which everyone connects it is not self-evident that a single country's adult population has the right to rule over its geographical territory. Environmental degradation and global capital do not respect territorial limits. A place can just as well be a common interest or problem, and the people who live in this "place" are then those who share an interest or face a problem now or in the future.

In the research the art exhibit is part of we want to start from this globally extended concept of democracy. Art is here a method that uses confrontation to create a direct reaction. Simply by saying that something is "art" we create a particular space that says, look here, this is important. Look really closely even though it may seem stupid. Try to understand with your body and tell how it feels. By inviting a heterogeneous group of artists to contribute we shed light on the place from different directions and in different ways in order to increase complexity and to create a picture that reflects a higher level of divergence and conflict.

The exhibition entitled "Performing the common" has developed from discussions I have had with artists Thomas Liljenberg and Johanna Gustavsson Fürst. These discussions have focused on art, power and democracy. Both artists have been active in the Stockholm suburb of Rinkeby-Kista for a number of years. As a PhD student at Stockholm University's Kista campus I was directly involved in research on e-democracy and I proposed an art exhibition as part of a larger project concerned with understanding and developing information structures at a specific place. During the last two years the project has successively involved more participants in the form of artists, researchers and students, and the theme has been researched by means of a series of courses at the Royal Institute of Art in Stockholm and at Stockholm University.

In the seeming permanence of my childhood I imagined that the world stood still and that the ground was firm and that my grandfather would occupy his place in his welfare-state idyll for

jektet har utvecklats successivt med fler deltagare; konstnärer, forskare, studenter, och temat har fördjupats genom kurser vid Kungl. Konsthögskolan och Stockholms Universitet.

I min barndoms oändliga tidsrymd inbillade jag mig att världen stod stilla, marken var fast, och att farmor och farfar skulle finnas för evigt i sin folkhemsidyll. I en värld i förändring tvingas individen hitta en mer flexibel hembygd att ankra sin identitet i. Konstnären **Siri Tolander** intresserar sig för tillstånd av hemlöshet och temporärt boende. Utan ett eget rum på ett särskilt ställe, måste man bära med sig förmågan att skapa sin plats, var man än landar. **Thomas Liljenberg** tittar också på hur plats skapas, men inte från en individs perspektiv utan från hur en kollektiv struktur konstrueras genom mängder av individers enskilda handlingar. Genom att imitera själva görande av en institution – retoriken och ritualerna – betonas det performativa och lekfulla. De sociala regler och kollektiva överenskommelser vi tar för givna är lika trovärdiga och tillfälliga som placeringen av plattorna på trottoarerna. Någon – som kan vara jag – har bestämt mönstren och reglerna för leken: Nuddar du strecken åker du ut! **Ingrid Jansson** stannar för att titta på detaljerna de flesta hastar förbi och tar för givna, som parkbänkens placering bredvid lyktstolpen och soptunnan på armlängds avstånd. Allt är en del i en större plan, rekvisita i en lek där vi är medskapare.

Kanske ser vi leken lättare om vi tittar genom en spegel, eller ställer oss upp och ned? Bildkonsten har många tekniker för att komma åt det som tas för givet, metoder för att komma runt den egna förståelsen av världen. **Nils Claesson** väljer att gå baklänges. Kanske tillför denna akt att ta sig från en punkt till en annan något som rubbar varseblivningen och skapar ny förståelse för rummet. **Anna Hesselgren** gjuter av och sätter upp speglar. Genom inversionen blir det välbekanta främlinggjort, bekant men ändå oåtkomligt. Som utopier, nära men utom räckhåll. **Shida Shahabi** översätter topografiska mätningar av platsen till ton och tempo i en säregen performance.

Från början var en av tankarna med utställningen att jämföra olika perifera noder i det globala systemet genom en grupp konstnärers skilda erfarenhet. När jag skickade bilder från Husby till **Stefan Rusu** i Moldavien, konstaterade han att det ser ut precis som de sovjetiska förorter han är uppväxt med. Bostäder för hela folket, med rinnande vatten, balkong och centralvärme. Den ursprungliga planen för Husby genomsyras av efterkrigstidens socialdemokratiska idéer och vi tappade snabbt bort vårt globala fokus när vi försjönk i denna vision. När **Johanna Gustafsson Fürst** började granska bakgrunden till färgsättningen av Husby, visade den sig höra ihop med en hel filosofi om småskalighet och gemenskap. Området planerades för att främja kollektiviteten och kommunalitet. De centrala husen byggdes för att fungera som en sorts kollektivhus, med små lägenheter och stor restaurang i bottenvåningen, daghem, skola och samlingslokal intill. Ett miljönära och bilfritt område med genomtänkt kollektivtrafik och allt nödvändigt på promenadavstånd.

När förorterna planerades efter andra världskriget genomsyrades arbetet av oron för totalitära system och viljan att skapa en stark demokrati. I sitt arbete med Konsthall C i Stockholmsförorten Hökarängen har **Per Hasselberg** intresserat sig för idéerna från denna tid och hur denna patriarkala ideologi uttrycktes i bygget av Stockholms förorter. Den lokala organisationen av de nya samhällena skulle utveckla människor att bli både självständiga och socialt ansvarsfulla.

*evermore. In a changing world, we have to find a more flexible location in which we can anchor our identities. Artist **Siri Tolander** has interested herself in the state of homelessness and of temporary dwellings. Without a room of one's own in a specific location, one has to bring with one a capacity for creating the place where one happens to land. **Thomas Liljenberg** looks at how places are created, though not from the point of view of the individual but from how a collective structure is created through isolated actions by individuals. By imitating the creation of an institution with its rhetoric and rituals one emphasizes the performative and playful aspects. The social rules and collective agreements that we take for granted are just as credible and temporary as the placing of paving stones on a pavement. Someone – who may be me – has decided the pattern and the rules of the game: If you touch a line you are out! **Ingrid Jansson** stops to look at the details that most of us rush past and take for granted, like the position of a park bench along side a streetlamp and the rubbish bin at arm's length. Everything is part of a larger plan, props in a game in which we are joint creators.*

*Perhaps we can see the game more clearly if we look at it through a mirror, or upside down. The visual arts have many ways of getting at things we take for granted, methods for circumscribing our understanding of the world. **Nils Claesson** chooses to go backwards. Perhaps this action of progressing from one point to another adds something that interferes with our perception and that creates a new understanding of the space. **Anna Hesselgren** makes impressions and erects mirrors. Through this inversion we are alienated from the well-known; that which is familiar yet out of reach. **Shida Shahabi** translates topographical measurements of the place into tones and beats in a remarkable performance.*

*Initially, one aspect of the exhibition was to compare different peripheral nodes in the global system using the varied experience of a group of artists. When I sent views of Husby to **Stefan Rusu** in Moldavia he noted that they looked just like the Soviet suburbs which he had grown up with. Housing for the people with running water, balconies and central heating. The original architectural plan for Husby was permeated with the ideas of post-war social democracy and we soon lost sight of our global focus as we immersed ourselves in this vision. When **Johanna Gustafsson Fürst** started to examine the background to the colour scheme for the buildings in Husby it transpired that this was linked to an entire philosophy on small-scale urbanity and a sense of community. The neighbourhood was planned to promote collectivity and community. The central buildings were designed to house a type of collective dwellings, with small apartments and a large restaurant on the ground floor, with kindergartens, schools and assembly rooms close by. This was to be environmentally friendly with pedestrian streets and well-planned public transport, with all services being available within walking distance. When new suburbs were planned after the end of World War II, the plans were informed by a fear of totalitarian systems and the desire to create a vibrant democracy. In his work in creating the public art gallery known as Konsthall C in the Stockholm suburb of Hökarängen, **Per Hasselberg** has interested himself in the ideas of that time and in the way in which this patriarchal ideology found expression in the construction of Stockholm's suburbs. The local organization of the new neighbourhoods was intended to develop the residents into both independent and socially responsible citizens.*

Idag är det möjligheterna till shopping och närhet till flygplatsen som betonas när man marknadsför området Rinkeby-Kista som en konkurrenskraftig plats i den norra europeiska regionen. Det är inte längre socialt ansvarsfulla medborgare som adresseras, utan kunder som ska bli nöjda genom att få välja ytskikt och kök i sin bostadsrätt. Genom attraktiva kampanjer och dialogtorg ska kunderna lockas att delta även i utformningen av det offentliga rummet.

Ibland väljer medborgarna fel. I samband med att Husbybadet byggdes på 90-talet utlystes en tävling där de lokalt bosatta konstnärerna fick ge förslag till utsmyckning. **Shakir Attiyah** beskriver hur stadsdelen i demokratisk anda ställde ut de tre finalisterna för att invånarna skulle få tycka till och påverka det slutgiltiga förslaget. Sedan lades allting ned, orsaken som angavs var avsaknad av resurser. Senare dök en helt annan utsmyckning upp i badhuset, då utan dialog med invånarna.

Eстетiska strider kan te sig futtiga i det stora, men visar på outtalade maktanspråk, där vissa grupper av människor diktera vilka färger andra får välja. Det var historiskt sett inte länge sedan allmogen inte hade tillåtelse att ha pråliga kläder och fortfarande är det färgrestriktioner på hus.

I det estetiska ligger moraliska och normerande påståenden. Design är ett uttryck för och spridning av en dominerande grupps livsstil och värderingar. **Åsa Andersson Broms** intresserar sig för de visionsbilder marknadsförare av olika orter i Sverige målar upp när de försöker rekrytera nya medborgare och investerare. Trots tal om innovation och valfrihet är visionerna överallt lika sjöstadsvita. Här bor de unga och friska i lätthanterliga små kärnfamiljer.

Begrepp som gemenskap och identitet är något som idag kanske utvecklas mest av privata företag. Istället för en påtvingad lokal eller nationell identitet skapar vi nya lojaliteter med starka globala varumärken. **Shiva Anoushirvani** har i sitt arbete tittat på sammanblandningen av privat och offentligt, mellan Kista och Husby, kontorsstaden och sovstaden. I Kista har det offentliga rummet delvis tagits över av det privata. Fast Kista galleria utgör Kistas reella centrum är den privatägd. Konstinstallationer och politiska demonstrationer är inte välkomna då konflikter hindrar affärerna. Det offentliga betecknar inte längre en gemensam plats för möten, utan har snarare blivit synonym för den offentliga sektorn. Den offentliga sfären i tidningar, radio och tv, har blivit större i samma takt som journalisterna har fått allt mindre tid att faktiskt besöka den offentlighet de förväntas bevaka. Bilden av det gemensamma rummet bestäms istället i hög grad av andelen journalister som råkar bo på denna plats (Ekberg, 2007). Ju längre avstånd från journalisternas bostad och intressesfär, ju mer förenklad är bilden de beskriver. Södermalm i Stockholms innerstad är trots de höga bostadsrättspriserna fortfarande en av de mest brottsbelastade stadsdelarna i Stockholm, och här finns många av de betonghus som byggdes under det så kallade miljonprogrammet på 60- och 70-talet. Trots detta porträtteras inte Södermalm som ett problemområde och de brott som begås här tas bara upp som notiser i de lokala medierna. Här bor nämligen många journalister och de vet att brotten bara är en marginell del av vad som händer i deras kvarter. På Södermalm bor det 20 journalister per 1000 invånare. I Timrå bor det 0,4. I Rinkeby-Kista bor det 2 per 1000 invånare. Följaktligen är nyheterna härifrån främst tagna från polisrapporter. Resultatet är en bild som de flesta invånare inte känner igen sig i, och misstron mot medierna ökar.

Digitala tekniker kan innebära att alternativa medier lättare når ut. **Nomeda & Gediminas Urbonas** intresserar sig för det

Nowadays it is the wealth of shops and the proximity to the airport that are used for marketing Rinkeby-Kista as a competitively viable place in northern Europe. It is no longer socially responsible citizens who are being addressed but customers who are to be satisfied by being able to choose the wallpaper and the kitchen units in their condominiums. Attractive campaigns and dialogue meetings are to lure customers into taking part in the planning of public spaces.

*Sometimes the citizens make the wrong choices. When the Husby public baths were being built in the 1990s, a competition was held in which local artists proposed artistic treatments of the building. **Shakir Attiyah** describes how the locality chose the artists in a democratic process and exhibited the three finalists so that the residents could express their opinions and influence the ultimate proposal. Then the process was suddenly discontinued. It was claimed that there was a shortage of funding. Later a completely different artistic treatment turned up in the baths without any dialogue with the residents!*

Aesthetic battles can seem rather trivial from a more universal perspective, but they show the hidden will to power in which certain groups of people dictate which colours other people may choose. Historically speaking, it is not long since ordinary citizens were not allowed to wear showy, colourful clothing and there are still restrictions as to the colour one can paint one's house in Sweden.

Aesthetics includes moral and normative statements. Design is an expression of, and propaganda for, the dominant group's lifestyle and values. Åsa Andersson Broms has studied the visionary images that marketing experts propose for different places in Sweden when seeking to recruit new people and investors. In spite of all the talk about innovation and freedom of choice, the visions are always just as blonde as the fashionable new "sea city" neighbourhood in Stockholm. This is where the young and successful live in easily managed nuclear families.

Concepts like community and identity tend today to be the province of the business world. Rather than accepting an obligatory local or national identity we create new loyalties with powerful global brands. In her art, Shiva Anoushirvani has looked at the mixture of private and public, between the suburbs of Kista and Husby, office complex and the dormitory neighbourhood. In Kista, public space has been partially privatized. Although the Kista galleria shopping mall is the centre of Kista, it is privately owned. Art installations and political demonstrations are not welcome since conflicts interfere with trade. "Public" no longer signifies a common space for meetings but has rather become synonymous with the public sector. The public domain in newspapers, radio and TV has grown at the same rate as the decline in the time allowed for journalists to visit the public places that they are expected to monitor. Our image of a common space is, instead, to a large degree determined by the number of journalist who happen to live at the location (Ekberg, 2007). The farther away the location is from where the journalists live, and from their sphere of interest, the simpler is the picture of the place that they communicate. The Södermalm district, despite the rise in the cost of housing, is still one of the areas in Stockholm with the highest rate of criminality. It is home to many of the concrete apartment buildings that were rapidly build as part of a plan to produce a million housing units in Sweden within ten years to ameliorate a desperate shortage of housing in the 1960s and 1970s. In spite of this, the Södermalm district is not portrayed as a problem neighbourhood and the crimes committed there are

performativa i mediernas verklighetsrapportering samt hur människor gör motstånd mot den bild som skapas av dem och deras hembygd i medierna. Tillsammans med **Giacomo Castagnola, Daniela Lazoroska, Mirko Lempert, Nathalie Wuerth, Rut Karin Zettergren, Ami Kohara, Valentin Brutaru och Jacquelyn Davis** har de tittat på Husby ur detta perspektiv.

Lätt tillgängliga medier underlättar skapandet av motoffentligheter. På en plats som Husby är parabolerna tydliga markörer för att många inte känner sig hemma i den etablerade svenska offentligheten, att man kanske misstror nyhetsrapporteringen och därför vill ha alternativa informationskanaler. Ur ett informationsperspektiv är därför Husby inte en utan flera publika sfärer, mer eller mindre separerade från varandra. Denna fragmentering av den offentliga sfären i flera olika ses ofta som ett problem. Men idén om en offentlig sfär där likar debatterar på lika villkor med varandra tills konsensus uppnås stämmer inte överens med en mer konfliktfylld verklighet. Alternativa offentligheter kan istället ses som en möjlighet för marginaliserade grupper att utveckla sina egna idéer och normer i dialog med andra av liknande åsikt. En möjlighet att återberätta barndomens egenartade sägner och utveckla sina egna berättelser. Den lilla orten Husby är även en plats för offentlighet i andra länder, här sänder t ex Radio Peyvand till hela den iranska diasporan och även in i Iran.

Globaliseringen möblerar om spelplanen och förskjuter hierarkierna. Det är intressant att offentlighetsbegreppet diskuteras så livligt just nu. Man talar också om gemensamhet istället för om offentlighet, precis som vi valt att göra i titeln till denna utställning. Skillnaden mellan offentlighet och gemensamhet är viktig. Offentlighet betecknar en deliberativ demokratisk idé om att alla lika rätt att verka i en publik sfär. Gemenskap kan uppnås

only reported in the local press. Numerous journalists live in the area and they are well aware of the fact that local crime is only a marginal aspect of what goes on in their neighbourhood. On Södermalm there are 20 journalists for every 1000 inhabitants. In Timrå there are 0,4. In Rinkeby-Kista there are 2 journalists per 1000 inhabitants. Accordingly, news from here comes mainly from police reports. This results in an image of the place that the inhabitants do not recognize which, in turn, leads to ever greater scepticism with regard to the media.

*Digital techniques can make it easier for alternative media to reach a broader public. **Nomeda & Gediminas Urbonas** are interested in the performative aspect of media reporting of actual events and of how people can promote resistance to the image of them and their neighbourhood that is promoted by the media. Together with **Giacomo Castagnola, Daniela Lazoroska, Mirko Lempert, Nathalie Wuerth, Rut Karin Zettergren, Ami Kohara, Valentin Brutaru and Jacquelyn Davis** they have looked at Husby from this perspective.*

Readily accessible media make it easier to create counter-publics. In a suburb like Husby, the number of satellite dishes clearly indicates that people are suspicious of news reporting and therefore want alternative sources of information. From this perspective, Husby is not one but a whole range of public spheres more or less separated from each other. This fragmentation is often regarded as a problem. But the idea of a public sphere in which equals debate with each other on equal terms until a consensus is reached does not accord with a reality that embraces a world of greater conflicts. Alternative public domains can, instead, be seen as an opportunity for marginalized groups to develop their own ideas and norms in dialogue with

Identitet och intresse behöver inte alltid sammanfalla. Identities and interests do not necessarily coincide.

utan jämlikhet och öppenhet, och det är ofta konservativa ojämlika maktordningar som avses i denna retorik. Det är familjen, traditionerna och de gemensamma normerna som skapar igenkänning och gemenskap, inte tron på en jämlikare världsordning.

Här framstår kommunikationstekniker som Internet som en möjlighet inte bara till en utökad offentlighet utan även till en vidgad gemenskap, ett sätt att skapa igenkänning med människor utanför den närmsta sociala kretsen.

Kommunikationstekniken möjliggör en kombination av olika identiteter och intressen. Identitet och intresse behöver inte alltid sammanfalla. Jag kan i en sakfråga tycka likadant som en person som jag inte ens gillar. Identitetsskapande gemenskaper som hålls samman av normer och traditioner kan bestå av individer med skilda intressen och maktställningar inom gruppen. Här kan underordnade i gruppen stärka sin ställning genom utbyte med andra med liknande intressen i andra gemenskaper. Tekniken kan alltså luckra upp banden mellan identitet och intresse.

Men alla har inte tillgång till tekniken, och alla kan inte dra nytta av den. Det som skiljer informationsproducenterna från konsumenterna är klass. Det är den övre medelklassens barn som hanterar de kulturella koder och sociala nätverk som krävs för att dominera de nya offentliga arenorna på Internet.

others of similar views. The little suburb of Husby is also the site of public concerns in other countries: for example Radio Peyvand broadcasts to the entire Iranian diaspora as well as to Iran itself.

Globalization remodels the pitch and displaces hierarchies. It is interesting that the notion of “public” or “commons” is currently the subject of so much discussion. People speak of commons rather than of the public domain, just as we have chosen to do in connection with this exhibition. The difference between the public domain and the commons is important. The public domain signifies a deliberative democratic idea about everyone’s right to be active in the public sphere. Community can be achieved without equality and openness and conservative, unequal power structures are what is intended by this rhetoric. It is the family, traditions and the common norms that create recognition and community, not belief in a more egalitarian world order.

Communication technologies like the Internet appear to offer possibilities not only of an extended public sphere, but also of a wider sense of community, a way of creating recognition with people beyond one’s immediate circle. Communications technology makes it possible to combine different identities and interests. Identities and interests do not necessarily coincide. With regard to a specific issue I may agree with a person whom I do

Även igenkänning och identitet har betydelse för hur skilda grupper använder tekniken. Här har kroppar betydelse. På Internet kan – trots myten om motsatsen – alla förstå vem du är, vilket kön och ålder du har och vilken färg du har på din hud. **Patricia & Natalia Aramburu** vill uppmärksamma oss på betydelsen av vardagsrasismen, och visa hur våra idéer om vad som är möjligt och inte i det offentliga rummet struktureras i termer av ras.

Vem det är som faktiskt talar offentligt intresserar också **Greta Weibull** som tittat närmare på de olika uttrycken för yttrandefrihet på Internet; de anonyma kommentarerna, diskussionsinläggen och chatdebatterna. Här kan allt sägas, men ändå inte. Och viktigast av allt. Finns det någon som lyssnar på detta mer än som på klotter på en toalett? Genom att låna ut sin kropp till alla dessa röster händer något som förändrar de anonyma yttrandena.

Det händer något när rösterna får kroppar. Something happens when voices are embodied.

Det händer något när rösterna får kroppar. En röst hittar sin kropp och skapar en egen plats. Precis som i mina farföräldrars barndom i början av 1900-talet är det gemensamma fyllt av konflikter. Då som nu handlar det om distributionen av begränsade materiella tillgångar. Tekniken har ökat de ekonomiska klyftorna mellan olika grupper och platser och samtidigt minskat andra avstånd. Det vi kallar ett samhälle har förflyttats från ett tydligt centrum till en mer ogripbar idé utan avsändare. Kvar på platsen är kroppar. Någonstans här utvecklas den demokratiska processen.

not even like. Communities that are held together by norms and traditions and that promote identity can consist of individuals with different interests and different levels of influence within the group. Subordinates in the group now have opportunities for increasing their status through interaction with people who have similar interests in other communities. Technology can thus erode the link between identity and interest.

But not everyone has access to the new technology and not everyone can benefit from it. What distinguishes the information producers from the consumers is class. It is the children of the upper-middle classes who manage the cultural codes and social networks that are required if one is to dominate the new public arenas of the Internet.

*Recognition and identity are important aspects of how different groups use information technology. Bodies are significant here too. On the Internet – despite myths to the contrary – everyone can understand who you are, your gender and age and the colour of your skin. **Patricia & Natalia Aramburu** want to draw our attention to the significance of routine racism and to show us how our ideas as to what is possible and what is not is structured in terms of race in the public domain.*

*Who gets to speak in public is also something that interests **Greta Weibull** who looks more closely at the various expressions for freedom of speech on the Internet: the anonymous comments, contributions to discussions and chat-site debates. Everything can be said here, and yet not entirely. For is there someone listening at a more conscious level than graffiti in a toilet cubicle? By lending one's body to all of these voices something happens that changes these anonymous utterings.*

Something happens when voices are embodied. A voice finds its physical body and creates its own space. Just as in my grandparents' childhood at the beginning of the 20th century, the public sphere is full of conflicts. Now, as then, it is a matter of the distribution of limited material assets. Technology has increased the differences in wealth between different groups and places while, at the same time, it has reduced other distances between people. What we call a society has been shifted from a central role to a more elusive idea without a sender. Left on the site are bodies. It is somewhere here that the democratic process develops.

Ekberg, K. (2007). *Här bor journalisterna.* [Here lives the journalists] www.mediastudier.se

Karin Hansson is an artist and PhD candidate at the Department of Computer and Systems Sciences (DSV), Stockholm University and the Royal Institute of Art in Stockholm.